

Tìm em giữa lòng Hà Nội

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp yêu nhau đi”)

Anh đi, trời Hà Nội không còn trong xanh mà bắt đầu trở gió.

1. Công ti: Em và Anh

Anh hơn em năm tuổi. Lúc em vào làm nhân viên tập sự của công ti, thì anh đã là giám đốc bộ phận Sales. Có người bảo anh quá giỏi, có người ganh tị, bảo anh được ưu tiên vì là con trai tổng giám đốc. Người ta cũng bảo anh rất chảnh và kiêu, không chịu nói chuyện với ai bao giờ.

Nhưng em thấy khác. Anh luôn mỉm cười với em. Em biết! Anh cũng luôn là người chào trước khi mình tình cờ gặp nhau ở hành lang công ti, ở căng tin, hay bất kì nơi nào khác.

- Hello! Lyn!

- Good morning! Lyn!

- Have a nice day, Lyn!

Không biết vô tình hay cố ý, anh toàn phát âm lệch tên của em. Em là Linh, nhưng anh toàn đọc là Lyn! Nửa đùa, nửa ngờ nghịch. Anh nói tiếng Việt sôi, nhưng toàn dùng tiếng Anh để nói chuyện với em.

Em cũng luôn đáp lễ một cách rất chừng mực. Một nửa, em nể anh vì là con ông chủ. Một nửa, em thích đôi mắt màu xanh của anh. Cứ như biển cả êm đềm, nhưng đi sâu vào, mới cảm giác được những gập ghềnh sóng gió.

2. Công ti : Cuộc nói chuyện đầu tiên

Em nói chuyện với anh lần đầu tiên - một cuộc hội thoại dài, tất nhiên là trừ đi những câu chào ngắn ngủi lần trước - là lần em mang hồ sơ lên phòng Sales để anh kí. Anh đọc hồi lâu, ngẫm nghĩ, sau đó kéo em vào cabin của mình, bật máy tính, và nhắc em chỉnh sửa lại những thứ anh đã gạch chân.

Em làm theo như một cái máy. Anh không biết, em còn đang váng vất vì anh. Váng vất vì hương nước hoa của anh ngây ngất? Hay váng vất vì đôi mắt xanh vẫn nhìn chăm chú vào em? Em không biết!

Sau đó, anh mời em đi cafe, anh bảo, coi như cảm ơn em vì đã làm những thứ rắc rối đó hộ anh. “Anh không muốn chỉnh sửa lại những lỗi sai của mình! Điều ấy, anh thấy quả thật ngớ ngẩn! Vì thế, để người khác sửa hộ anh, có lẽ tốt hơn”

Một quán cafe acoustic đầm ấm với bàn ghế thiết kế theo kiểu Hà Nội cổ xưa. Anh thích thú ngồi lên xích đu, đưa nhè nhẹ. Giây phút ấy, em tự cho phép đắm mình vào vẻ thơ trẻ của anh.

Anh và em trao đổi nhiều thứ. Hóa ra, những gì anh thích cũng giống em. Anh thích Norah Jones, thích Balzac, thích những thứ mang hơi hướng vintage. Đâu đó trong thành phố, có những quán cafe anh đã từng đặt chân qua, một vài nơi, cũng là quán ruột của em.

- Anh thích Diễm Xưa! Thích đến đấy để nghe nhạc Trịnh miễn phí! Cũng thích cả vị cà phê nồng ấm ở Táo Đỏ nữa!

- Anh thích Diễm Xưa??

- Ủ! Có gì lạ à?

Em bất ngờ. Lần đầu tiên, em thấy một “zai tây” bảo thích Diễm Xưa.

- Có vẻ anh rất thích Việt Nam? - Em bất ngờ đặt câu hỏi

- Ủ! Thích nhất là Hà Nội. Thích vẻ miên man của Hà Nội, và em tin không, anh đã thề rằng, sẽ tìm kiếm cô gái của mình giữa lòng Hà Nội.

Em nhìn xoáy vào đôi mắt anh. Cố tìm kiếm trong đó những tia đùa cợt. Không có! Anh thực sự rất-nghiêm-túc! Tự nhiên, em nghe tim mình xôn xao.

3. Bí mật ngọt ngào : Em và Anh

Em và anh trao đổi số điện thoại. Tối nào cũng có những tin nhắn vu vơ! Anh

nói chuyện ngọt nhưng không kém phần hài hước. Đôi khi, anh kéo em ra cafe Diễm Xưa, ngồi nghe nhạc Trịnh, và dúm cho em những cuốn Balzac bằng tiếng Pháp.

- Của anh! Giờ tặng nó lại cho em! Giữ gìn nhé!

Anh nói, đôi mắt xanh lấp lánh ánh cười. Em cũng cười. Anh không biết, những quyển sách của anh, em đều giữ rất kĩ, đọc đi đọc lại nhiều lần.

Anh và em có nhiều bí mật chung. Em gọi nó là những bí mật ngọt ngào! Cảm giác gìn giữ một thứ gì đó ít người biết thật là tuyệt! Những kỉ niệm ấm nồng đến nỗi, mỗi khi buồn, em lại lấy ra nhăm nháp cho nỗi buồn vơi đi.

Anh kể nhiều với em về Pháp. Về Đức. Về Italy. Về những vùng đất không tên anh từng đặt chân qua, về những con người hằn trong não anh như một kẻ thân thuộc. Đôi khi, em cảm giác như anh là một con thuyền chênh chao đang tìm một bến cảng vững chắc, và em, chính là bến cảng đó!

Anh bảo, bên em anh thấy bình yên! Em cũng thấy, bên anh, em bình yên

Mối quan hệ của anh và em, không hẳn là bạn bè, cũng không hẳn là yêu nhau. Chỉ là một thứ không tên đang dần lớn lên và tồn tại trong tim mỗi người. Em không đòi hỏi gì từ anh. Anh cũng không đòi hỏi gì ở em, chỉ như hai người bạn đang chênh chao ở ngưỡng cửa đặc biệt

Có phải vì thế, mà anh ở bên em?

Có phải vì thế, mà em ở bên anh?

4. Những ngày trời trở gió

Một ngày trời Hà Nội mướt xanh, anh hẹn em ra Diễm Xưa, giao em chìa khóa nhà của anh.

- Gì đây anh?

- Khóa nhà của anh! - Anh cười tươi, như nắng Hà Nội đang tràn vào từ khung cửa

- Đưa cho em?? Làm gì vậy?

- Giữ hộ anh! Anh sắp đi!

Anh thôi về đùa cợt. Em cũng thôi ngờ ngàng. Vậy là ngày đó sắp đến! Anh muốn đi! Em vốn cứ nghĩ em là bến cảng đang chờ một con thuyền - là anh - cập cảng, nhưng đến hôm nay, em mới biết hóa ra anh vốn là một cơn gió đang muốn bay, bay rất xa. Và vì anh là gió, nên chẳng có gì níu giữ được anh ở nơi này.

Kết thúc buổi hẹn, anh tặng em một cuốn sách. Lần này vẫn là Balzac, nhưng em không muốn đọc, cũng chẳng ham hố nữa. Anh đi rồi, những thứ ấy liệu còn ý nghĩa gì?

Anh đi, trời Hà Nội không còn trong xanh mà bắt đầu trở gió.

Anh đi, đôi lúc em giật mình giữa đêm khuya, tính gọi cho anh, nhưng chợt nghĩ, anh đâu còn ở nơi này?

Đôi lúc, em chợt thần thờ nghĩ đến những ngày đã qua. Còn đâu đôi mắt xanh nhìn em đắm đắm. Còn đâu những ngày ngồi Diễm Xưa nghe Trịnh Công Sơn và đọc Balzac, những ngày gió hanh hao ngồi cafe Táo Đỏ nghe anh kể chuyện về những vùng đất đã qua.

Những ngày anh đi, thực chất, trong em là trống rỗng và hoang hoải đến lạ.

5. Qua những ngày chên chao

Em đến dọn dẹp nhà anh mỗi ngày.

Em coi nơi đây như một điểm đến quen thuộc mỗi khi nhớ anh. Bước vào căn phòng anh vẫn còn thoang thoảng mùi nước hoa văng vất, em lại càng nhớ anh đến lạ.

Em đọc những cuốn sách của anh. Em ăn những món ăn anh thích. Xem những bộ phim trên kệ DVD đây ư. Nghe những bản nhạc anh thích, khi nằm vắt vẻo ở xích đu ngoài ban công, em ngẩng nhìn trời Hà Nội, và chợt nghĩ rằng những ngày anh ở bên em, trời có âm u và xám xịt như thế?

Qua những ngày không anh. Em vẫn đi học, vẫn đi làm. Vẫn ăn, hít thở, và sống. Tuy nhiên, em cảm giác trong em một thứ đang dần lạnh giá và đông đá: Trái tim em. Em vẫn chờ, nỗi nhớ khắc khoải, rằng một ngày nào đó, anh sẽ trở về. Lúc ấy, dù thế nào, em vẫn sẽ níu tay anh, và nói với anh, một câu mà em đã giữ kín từ lâu trong lòng : “Anh! Em thích anh!”

Hình như nỗi chờ đợi của em không vô vọng. Một ngày cuối tháng Năm, anh gửi bưu thiếp về. Trên ảnh, anh cười rức rờ như nắng ở một vùng đất xa. Em thấy một góc trong tim mình bừng sáng, y hệt như bầu trời Hà Nội bây giờ.

“Em!Anh đã đi qua bao nhiêu vùng đất, gặp bao nhiêu con người, va chạm với bao nhiêu khắc nghiệt cuộc sống, nhưng không nơi đâu cho anh cảm giác bình yên như khi bên em.Anh đã từng thử quên em. Bởi anh biết, em tốt, em có nhiều người xứng đáng, không phải là một cơn gió thích bay nhảy như anh. Nhưng anh không làm được!Những ngày xa em, anh mới nhận ra nỗi nhớ trong tim anh quá lớn. Lớn đến nỗi đủ sức để anh quay về bên em, ngay lập tức! Nhưng em à! Anh không dám, và cũng không thể. Anh muốn xác nhận tình cảm của mình. Cả của em!Em còn chờ anh không?Nếu có, hãy đợi anh về nhé! Nhất định anh sẽ tìm ra em giữa lòng Hà Nội! :)”

Thảo Little